

— петъ, три по петъ—десетъ, три по осемъ—двадесетъ и осемъ, три по деветъ—деветнадесетъ, три по десетъ—тридесетъ . . . (затваря тетрадата)
 А, това азъ много добръ знамъ; сега пъкъ ще си напишъ глагола . . . Кой глаголъ ни каза учителя? (трие си челото) Да . . . не, кой бѣше, кой, кой? (нетърпеливо тропва съ кракъ). Ахъ, да! глагола „пѣтель“ (пише) глагола пѣтель . . . (протегва се и се прозява). Дяволъ да вземе тази прозявка! щомъ седнѣ да учѣ, тутакси ми се приспива; всѣкогашъ така. (прозява се) Сегашно врѣме (пише и чете) азъ пѣтель, ти пѣтель, той пѣтель . . . (прозява се) Ахъ колко е приятно да пишешъ глаголи! . . . (прозява се) Минжло врѣме пѣтела; азъ пѣт . . . (задрѣмва, облѣга се на стола, бавно пакъ отваря очитѣ си). Да ли ще ми донесе вуйчо обѣщаната пушка? . . . азъ пѣтела . . . риба, риба тегли . . . азъ риба ти ри . . . (заспива, главата му провисва на гърдитѣ, ржката му пада отъ масата и испуща перото).

ЯВЛЕНИЕ IV.

Лазаръ, Тодорка, Боянчо и непознатъ

(Тодорка и Боянчо посѣтъ цѣвтя, а слѣдъ тѣхъ влиза и единъ възстаръ човѣкъ).

Тодорка (оставя цѣвтята на масата и говори човѣку).
 Почакайте тука; мама отиде да посрѣщне вуйча, тя скоро ще се завърне; поседнѣте, молихъ ви.

Боянчо. Защо ви е мама, по нѣкаква работа ли?

Непознатий. Трѣбва ми, трѣбва ми, искамъ да ѣ видѣхъ; майка ви, г-жа Николова, знае. (седа)

Тодорка. Вий навѣрно идете отдалечъ, не обичате ли да си похапнете нѣщичко?